

«Εντολήν ἡ καὶνὴν σας δίδω, Να αγαπάτε αλλήλους» καθὼς ἐγὼ σας ἠγάπησα, καὶ σεις νὰ αγαπάτε αλλήλους. Ἐκ τούτου θέλουσι γνωρίσει πάντες ὅτι εἰσθε μαθηταὶ μου, εἴν ἔχητε ἀγάπην πρὸς αλλήλους.» (Ἰωάννης, ιγ΄ :34-35).

Το συγκεκριμένο εἰς ἄφιο ὁ Κύριος το εἶπε κατὰ τὴ διάρκεια το Μυστικοῦ Δείπνου, ἀφοῦ ἐφυγε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης γιὰ νὰ τον προδώσει. Στὴ συνέχεια αὐτῶν τῶν λόγων, βλέπουμε τὸν Κύριο νὰ ενημερῶναι τοὺς ὑπόλοιπους μαθητὲς το σχετικά με τὰ γεγονότα ποὺ πρόκειται νὰ επακολουθήσουν, νὰ τοὺς δίνει οδηγίες πῶς νὰ τὰ ἀντιμετωπίσουν καὶ νὰ τοὺς ἀναλύει βασικά θέματα πίστεως ποὺ διευκρινίζουν ποία εἶναι ἡ σωστὴ σχέση τῶν πιστῶν μαζί Το ὅπως καὶ με τὸν Πατέρα καὶ με τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Αναφέρουμε περιληπτικά κάποια ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια το Κυρίου: "Ἐγὼ εἶμαι ἡ οδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ οὐδεὶς ἐρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, εἰμὴ δι' ἐμοῦ. Εἴν ἐγνωρίζετε ἐμὲ, καὶ τὸν Πατέρα μου ἠθέλετε γνωρίσει.',.... 'Ἀληθῶς, ἀληθῶς σας λέγω, ὅστις πιστεύει εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα κάμνω καὶ ἐκεῖνος θέλει κάμει, καὶ μεγαλύτερα τούτων θέλει κάμει, διότι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα μου','Εἴν με αγαπάτε, τὰς ἐντολάς μου φυλάξατε. Ἐγὼ θέλω παρακαλέσει τὸν Πατέρα, καὶ θέλει σας δώσει ἄλλον Παράκλητον, διὰ νὰ μὲν ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, ἡ το Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, το ὁποῖον ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ λάβῃ, διότι δὲν βλέπει αὐτὸ οὐδὲ γνωρίζει αὐτὸ σεις ὁμῶς γνωρίζετε αὐτὸ, διότι μὲν ὑμῶν καὶ ἐν ὑμῖν θέλει εἶσθαι'.... 'Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀμπελος, σεις τὰ κλήματα. Ὁ μὲνων ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν, διότι χωρὶς ἐμοῦ δὲν δύνασθε νὰ κάμητε οὐδέν.'... Εἴν τὰς ἐντολάς μου φυλάξητε, θέλετε μείναι ἐν τῇ ἀγάπῃ μου, καθὼς ἐγὼ ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς το Πατρός μου καὶ μὲν ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλάλησα πρὸς ἐσάς διὰ νὰ μείνῃ ἐν ὑμῖν ἡ χαρὰ μου καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν νὰ ἦναι πλήρης. Αὕτη εἶναι ἡ ἐντολή μου, νὰ αγαπάτε αλλήλους, καθὼς ἐσας ἠγάπησα. (Ἰωάννης ιδ΄ : 6,7,12,15-17, ιε΄ : 5,10-12)

Δηλαδή ὁ Κύριος ἐξηγεῖ στοὺς τότε ἀλλὰ καὶ στοὺς σημερινούς μαθητὲς Το, ὅτι γιὰ νὰ φέρουν καρπὸ ἀγάπης καὶ ἀγιασμοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἐνωμένοι μαζί Το, γεγονὸς ποὺ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὅτι τὰ λόγια Το ἔχουν κυρίαρχη θέση μέσα στὴν καρδιά τοὺς.

Βέβαια για να συμβεί λέμε, βάζοντας έτσι τα πράγματα στη σειρά τους, ότι πρώτα πρέπει κάθε άνθρωπος να ελευθερωθεί από τη δουλεία του κοσμικού φρονήματος και να γίνει μαθητής του Κυρίου. Αυτό συμβαίνει σε κάθε άνθρωπο, όταν μετανοήσει και πιστέψει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού, που έχυσε το άγιο αίμα Του πάνω στο σταυρό του Γολγοθά για να τον καθαρίσει από τις αμαρτίες του και αναστήθηκε για να τον δικαιώσει. Αυτή η πίστη έχει σαν αποτέλεσμα ο Πατέρας Θεός να αναγεννήσει πνευματικά τον πιστό άνθρωπο και να τον ονομάζει παιδί Του (Ιωάννης, α': 12,13). Από κει και πέρα αρχίζει ο πνευματικός αγώνας του αναγεννημένου πιστού να μαθητεύσει και εφαρμόσει το θέλημα του Θεού στη ζωή Του, έτσι ώστε να μορφωθεί ο χαρακτήρας του Ιησού Χριστού στον εσωτερικό του άνθρωπο και το σώμα του να γίνει ευάρεστο κατοικητήριο του Τριαδικού Θεού.

Συνεπώς η εκκλησία του Ιησού Χριστού αποτελείται από όλους τους πρώην αμαρτωλούς αλλά τώρα αναγεννημένους χριστιανούς που σαν παιδιά Θεού, ονομάζονται εν Χριστώ αδελφοί. Η πνευματικά αύξηση κάθε χριστιανού φανερώνεται από την αγάπη του στους αδελφούς του. Λεπτομερή αναφορά κάνει ο απόστολος Ιωάννης, όταν γράφει: «**Όστις λέγει, ότι είναι εν τω φωτί, και μισεί τον αδελφόν αυτού, εν τω σκότει είναι έως τώ ρα. Όστις αγαπά τον αδελφόν αυτού, εν τω φωτί μένει, και σκάνδαλον εν αυτώ δεν είναι. Όστις όμως μισεί τον αδελφόν αυτού, εν τω σκότει είναι, και εν τω σκότει περιπατεί, και δεν εξεύρει που υπάγει, διότι το σκότος ετύφλωσε τους οφθαλμούς αυτού**» (Α' Ιωάννου, β': 9-11).

Ο αδερφός μας ο Ιωάννης θέλει να τονίσει ότι το να μισεί κάποιος τον αδερφό του, δηλαδή αυτόν τον οποίον αναγέννησε ο Κύριος, άρα είναι και αυτός μέλος της εκκλησίας Του, φανερώνει ότι δεν βρίσκεται στο φως, δηλαδή στον Χριστό, αλλά στο σκοτάδι, με αποτέλεσμα να μη μπορεί να δει ποιο είναι το σωστό ενώπιον του Θεού. Συνεπώς δεν πρέπει να καυχάται κάποιος ότι έχει γνωρίσει τον Ιησού Χριστό και έχει αναγεννηθεί και παράλληλα να μισεί τον αδερφό του. Καλό είναι ο άνθρωπος να έχει επίγνωση της αληθινής κατάστασής του και να μη απατά τον εαυτό του. Αν αγαπάει κάποιος τον αδερφό του θα δείξει σπλάχνα: **«Όστις όμως έχη τον βίον του κόσμου, και θεωρή τον αδελφόν αυτού ότι έχει χρείαν, και κλείση τα σπλάχνα αυτού απ'αυτού, πως η αγάπη του Θεού μένει εν αυτώ ;»** (Α' Ιωάννου, γ':17). Δηλαδή όταν ο αδερφός τον χρειάζεται και αυτός δεν τον βοηθήσει, αυτό αποδεικνύει ότι δεν έχει μέσα του την αγάπη του Θεού, άρα ο άνθρωπος αυτός δεν περπατάει καλά στην πνευματική του ζωή.

Η αγάπη προς αλλήλους ή αλλιώς η φιλαδελφία είναι μια υψηλή βαθμίδα που αγωνίζεται να φθάσει ο κάθε ειλικρινής χριστιανός. Αυτό μας το πληροφορεί ο απόστολος Πέτρος: **« Και δι'αυτό δε τούτο, καταβαλόντες πάσαν σπουδήν, προσθέσατε εις την πίστην σας την αρετήν, εις δε την αρετήν την γνώ σιν, εις δε την γνώ σιν την εγκράτειαν, εις δε**

την εγκράτειαν την υπομονήν, εις δε την την υπομονήν την ευσέβειαν, εις δε την ευσέβειαν την φιλαδελφίαν, εις δε την φιλαδελφίαν την αγάπην. Διότι, εάν ταύτα υπάρχωσιν εις εσάς και περισσεύωσι, σας καθιστώ σιν ουχί αργούς ουδέ ακάρπους εις την επίγνωσιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού»

(Β΄ Πέτρου, α΄:5-8). Ο απόστολος Πέτρος μας λέει να προσθέσουμε ένα-ένα τα παραπάνω, δηλαδή υπάρχει ένας προσωπικός αγώνας για να φτάσουμε στην φιλαδελφία και στη συνέχεια στην ακόμα υψηλότερη βαθμίδα, δηλαδή στην αγάπη σε όλους, ακόμα και προς τους εχθρούς.

Βέβαια, όπως προαναφέραμε για να εφαρμόσει ο αναγεννημένος χριστιανός το 'αγαπάτε αλλήλους', όπως και όλες τις εντολές του Κυρίου, πρέπει να έχει συνεχή κοινωνία με τον Τριαδικό Θεό. Αυτό επιτυγχάνεται εκ μέρους του πιστού, δια της προσευχής, με την ένθερμη και συνεχή εκζήτηση του θελήματος του Θεού και της δυνάμεως του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του καθώς και με τη συναναστροφή του με τους αναγεννημένους ανθρώπους του Θεού, μέσω της οποίας φανερώνεται η πρόοδος κάθε πιστού στην φιλαδελφία και γενικά στην εκτέλεση του 'αγαπάτε αλλήλους'.

Γι' αυτό και ο απόστολος Πέτρος, δια Πνεύματος Αγίου μας συμβουλεύει : **«Καθαρίσαντες λοιπόν τας ψυχάς σας με την υπακοήν της αληθείας δια του Πνεύματος, προς φιλαδελφίαν ανυπόκριτον, αγαπήσατε ενθέρμως αλλήλους εκ καθαράς καρδίας □ επειδή ανεγεννήθητε ουχί εκ φθαρτού σπέρματος, αλλά αφθάρτου, δια του λόγου του Θεού του ζώ ντος και μένουτος εις τον αιώ να»**

(Α΄ Πέτρου, α΄: 22-23).

Τώρα, για να διακρίνει κάποιος αν έχει γνήσια αγάπη προς τους αδερφούς του, ο απόστολος Παύλος γράφει δια Πνεύματος Αγίου, στην Α΄ Κορινθίους επιστολή και 13ο κεφάλαιο, τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ειλικρινούς αγάπης: **«...Η αγάπη μακροθυμεί, αγαθοποιεί □ η αγάπη δεν φθονεί □ η αγάπη δεν αυθαδιάζει, δεν επιίρεται, δεν ασχημονεί, δεν ζητεί τα εαυτής, δεν παροξύνεται, δεν διαλογίζεται το κακόν □ δεν χαίρει εις την αδικίαν, συγχαίρει δε εις την αλήθειαν. Πάντα ανέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει...»**

(Α΄ Κορινθίους, ιγ΄: 4-7).

Έτσι, σύμφωνα με αυτά τα εδάφια, εφόσον λέω ότι έχω αγάπη, θα μακροθυμήσω, θα δείξω αμνησικακία και θα συγχωρήσω τον αδελφό μου αν σε κάτι με έβλαψε. Θα είμαι αγαθοποιός, δηλαδή θα προνοώ και θα κάνω καλά έργα ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Φυσικά, δεν θα φθονήσω όταν βλέπω να ευλογείται ο αδερφός μου, πνευματικά ή υλικά, αλλά θα χαίρομαι σε αυτό. Η αγάπη δεν αυθαδιάζει, δηλαδή δεν πρέπει να μιλάω άσχημα και να δείξω κακή

διαγωγή στον άλλον. Ως χριστιανός, δεν είναι σωστό να επαίρομαι, δηλαδή να υπερηφανεύομαι έναντι των άλλων, αλλά να κρατάω ταπεινό φρόνημα. Ούτε να ασχημονώ και να σκέπτομαι το κακό, αλλά να μεριμνώ για την πνευματική οικοδομή και των άλλων. Ο χριστιανός με γνήσια αγάπη, δεν τα ζητάει όλα δικά του, αλλά ούτε πάνω απ' όλα βάζει το δικό του θέλημα, αλλά αγωνίζεται συνεχώς να απαρνηθεί τον εαυτό του και να σηκώνει κάθε μέρα τον σταυρό του, βάζοντας πάνω από το δικό του θέλημα, το θέλημα του Κυρίου. Ο καθένας μας βέβαια πέφτει πολλές φορές, αλλά πρέπει όσο γίνεται γρηγορότερα να σηκώνεται και να συνεχίζει να προχωρά στην τεθλιμμένη οδό του Κυρίου. Μπορεί να οργιζόμαστε προς στιγμή με τον αδελφό μας, όμως δεν πρέπει να αμαρτάνουμε, δηλαδή να μη κρατάμε την οργή μας, αλλά **‘ο ήλιος να μη δύει στον παροργισμό μας’** (Εφεσίους δ':26). Ούτε κατά διάνοια, ο άνθρωπος του Θεού να διαλογίζεται με κακία, ούτε ακόμα για τους εχθρούς του και παράλληλα με αυτό εννοείται ότι δεν χαίρεται στην αδικία των συνανθρώπων του αλλά συγχαίρει στην αλήθεια και στην ευλογία που χαρίζει ο Κύριος στα παιδιά Του.

Το δυσκολότερο που αποτελεί τον τελικό σκοπό της αγάπης του χριστιανού, είναι η εφαρμογή του **‘πάντα ανέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα ἔλπιζει και πάντα υπομένει’**, στα πλαίσια βέβαια της σωστά εννοούμενης αγάπης του Χριστού, σύμφωνα με το γεγραμμένο, **‘αὕτη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, το να φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι δὲν εἶναι’** (Α' Ιωάννου, ε':3). Αμήν!